

NØVN

Til minnis um verfaðir

Páll Steinberg

24. oktober 1943 - 5. oktober 2018

Tann 18. desember 1992 var eg fyri fyrstu ferð inni á gólvinum í heiminum hjá Eydnú og Páll Steinberg í Jørundsgøtu í Klaksvík. Kona mín og eg vóru stutt framan undan komin saman og ikki var sørt at eg kendi fjáltur á mær, tí hetta var fyrstu ferð eg hitti verforeldur míni. Kona mín lat meg vita at eg mátti ikki tosað um politikk, tí pápin var Tjóðveldismaður av ivrigastu loysingarmonnum og harafturat hevði pápi vermodurina sitið fangi umborð á Rolf Krage undir læknastríðnum.

Men her var sjálvsagt eingin orsök hjá mær at stúra, tí kom-in inn um hjá Eydnú og Páll merkti eg hitan og friðin sum ráddi innangátt í hesum heiminum og kendi meg sum húsfólk frá fyrsta degi.

Hetta desember kvøldi í 1992, sum byrjaði sum eitt eydnusamt kvøld har nýggj vina- og familju bond vórðu knýtt – broyttist til nakað ófrættakent tá boð vóru eftir verfaðir, sum var virkin í Klaksvíkar Sløkiliði. Boðini vóru at tyrila hjá Atlantic Airways var dottin niður á Borðoyarvík og tað vísti seg at eingin umborð á tyrluni hendan vanlukkudagin, kom undan vanlukkuni við lívinum.

Seinastu árin hjá verfaðir vóru merkt av viknandi heilsu og serliga seinastu mánaðararnir gekk skjótt afturá. Páll varð innlagdur á Klaksvíkar Sjúkrahús fríggjadag 28. september 2018 og mikudagin 3. oktober varð hann fluttur á Landssjúkrahúsið. Hetta sama kvøldi vóru vermodur, konan og systur konu mína, Maiken, saman við Páll á Landssjúkrahúsinum og støðan var ikki góð. Verfaðir var veikur og lítið samband var við hann. Konan hevur greitt frá at meðan hon sat og helt í hondina á pápa sínum, raknaði hann við

og gjørdi tekin um at vildi sleppa at halda í hondina á konuni hansara elskaðu Eydnú, sum hann var sera tætt knýttur at. Tey høvdu verið sum eitt líka síðan tað rann saman teirra millum í 1962, tá Eydna einans var 15 ár og Páll 18.

Nakrar fáar tímar seinri vóru fyri seinastu ferð boð eftir verfaðir, men hesuferð komu boðini ikki frá sløkkiliðstøðini, men frá Honum ið sigur:

“Í húsi Faðir Mins eru nógvir bústaðir, var tað ikki so, hevði Eg sagt tykkum tað; tí Eg fari burtur at gera tykkum stað til reiðar. Og tá ið Eg eri farin burtur og havi gjørt tykkum stað til reiðar, komi Eg aftur og taki tykkum til Mín, so eisini tit skulu vera, har sum Eg eri...”

Páll elskaði lívið.

Hann elskaði at fara á flot og at ganga fjøllini eins og hann elskaði at dvølja við hús saman við konu, børnum, abbaðørnum, skilfólkum, vinfólkum, grannum og øðrum sum komu á gátt.

Páll var av hornaslagnum og ein skuldi ikki tosað leingi við Páll fyrr enn tosið kom inn á mat. Serliga var tað siðbundni føroyski maturin, sum upptók hann og myndirnar av Pállvi við einum ræstur veðrahálsi og øðrum góðum bitum standa klárar í minninum. Sjálvur plagdi hann at siga at góðu gávurnar at eta og stóra áhugan fyri mati hevði hann arva úr Leirvík.

Páll var veiðumaður og var altíð klárur at fara ein skjótingatúr. Mest vanligt er at veiða svartfugl og helst skuldi tað verða so tætt uppundir jól, sum gjørligt tá álkurnar og lomvigirnar eru uppá tað feita. Tá Páll hevði verið og skotið lá ein heil ferðafrásøgn á døgurðaborðinum. Einku sum hevði veingir slapp livandi aftur við borðinum.

Svágur mín Torkil greiddi frá, at tá pápin kom heim frá arbeiði gekk leiðin altíð fyrst í hjallin at kanna og kína kroppunum, sum hingu og bíðaðu. Vælnøgður gleddi hann seg sum eitt barn til rætti liturin kom fram so kjøti kundi koyrast í pottin. Í mong ár hevði Páll sanna frægd av at ganga á fjall hjá Hanus Súna, bónda í Hattarvík.

“So hvørt vit vuku til sluppu vit við pápa okkara til Hattarvík á fjall í Skarðsvík ella inni í Vík, sum hattavíkingar siga. Eisini gekk hann á fjall á Eystfelli hjá Símun Gullaksen, gamla. Pápi elskaði náttúruna og serliga tað hon

gav í matkovan. Hann hevði í mong ár veðrar gangandi á trønni Undir Hálsi har hann eisini velti eplir. Pápi plagdi at taka minsta veðurlambi á trønni longu fyrst í september. Hetta fyri at hava ræst kjøt, tá hann sjálvur hevði føðingardag, sum hann annars sjálvur helt lá heldur tíðliga á árinum til at fáa rætta smakkin í kjøti”, fortelur Torkil um pápa sín.

Arbeiðsmaður

Páll varð borin í heim 24. oktober 1943 og eftir lokna skúlagongd fór hann í læru á blikksmiðjuni hjá Niels Juul Arge. Har varð hann avlærdur í 1962 og arbeiðdi hjá Nies Juul til hann byrjaði sína egnu blikksmiðju har hann starvaðist fram til 1983 tá hann tók við starvinum sum vatnmeistari hjá Klaksvíkar Kommunu. Og var hann vatnmeistari líka til hann fór frá fyri aldur í 2010.

Klaksvíkin í 1983 líkist ikki býnum sum vit kenna hann í dag. Tá Páll tók við sum vatnmeistari vóru framvegis stórir partar av býnum, sum fingur vatn frá privatum vatnfeløgum, ið veittu vatn til gomlu býlingarnar.

Tá í tíðini vóru ongar teldur og hóast kort vóru sum vístu hvar nýggjastu partarnir av rørleiðingunum lógu niðurgjarnar var álitíð minnið hjá vatnmeistararum og minni hjá Páll var framúr gott.

Marni Hvannastein, sum arbeiðdi tætt saman við Páll í næstan 10 ár á kommunalu vatndeildin greiddi mær frá at hann ongantíð sá Páll óðan hóast hann mangan stóð fyri skotum.

Páll stórtreivst í arbeiðinum á vatndeildini har teir røktu kommunalu vatnskipanina, sum gekk inn til hvørt heim í býnum. Tað var stórt arbeiði at røkja størri og smærri brunnar, sum vóru ymsastaðni í fjøllunum kring býin. Vatnleiðingar skuldu eftirhyggjast í fjøllunum kring Árnafjørð og Stoksoyra og úr Gravardali og norður í Strandadal. Um tað var ódnarveður ella kavi noyddust vit niðan í fjøllini. Mangan tá liggjandi kavi var og áirnar frystu, minkaði vatni skjótt og tá noyddust teir út í fjallalíðirnar at ganga í tjúkkum kava, so umstøðurnar vóru ikki altíð tær bestu.

Steinmund Klakkstein, sum arbeiðdi 17 ár saman við Pállvi á vatndeildini hjá Klaksvíkar Kommunu, sigur seg ofta undrast yvir hvussu hegnisligur og góður arbeiðsmaður Páll var.

“Hann hevði eitt Job's tol, og

Vinmaðurin Kristian farin

Vinir vit vóru tey farnu ár - vinir koma og fara

Soleiðis kvað skaldið – og ja, vinir koma og fara – tá tú ert komin til okkara ár, verður tað helst mest fara – og nú fór so Kristian – vinmaðurin fram um allar – um evstu sýn.

Tá eg kom í Dansifelag Kaggans fyri einum 30 árum síðan, vóru vit øll – um ikki ung – so tó í bestu árum. Vit gleddust um dansin, um kvæðini og um góða felagsskapin. Vit ferðaðust, bæði her heima og uttanlands. Vit riðu ediling millum Kattegat og Skagerrak – vit fóru við Kristinu fyri handan á til Grimsby, mintust Rólant jall í Runsival og Guttorm við Glommen.

Men lið tók at tynna; lagaligi vestmenningurin Bjarni – vituga Helfred - bragdligi hósvíkingurin Jón – fryntliga Mary frá Gjógv - hittinorðaði yrkjarin úr Skálavík, Rókur – kvæðakempan Hervør – raski gøtumaðurin Tróndur og hansara Anna – stillføri havnarmaðurin Sørin og hansara lívsglaða Tóta – umhugsni skopuningurin Hjørleif - blíða Sigrid úr Funningi – musikalski havn-

armaðurin Helgi – spelkni, vitugi vágbingurin Mathias og nú okkara Kristian.

Kristian var altíð hin sami, nær tú so hitti hann. Altíð við tí góða orðinum – altíð fúsar at hjálpa og stuðla, alt tað hann kundi – altíð vælhýrdur, sjálvst nú sjúkan nívdí – einki knarr, ikki Kristian.

41 góð ár fingur tit saman, tú og Anna.

Og nú ert tú farin. Farvæl, góði Kristian, og takk fyri nógvar góðar løtur saman við tær og Annu í Kagganum, í Mykinesi, í Runsival, í Tjørnuvík, í Grimsby og aðrastaðni við, men fram um alt í Handaratúni 1.

Marjun

hóast eg mangan kundi verða knappur í vendingini, upplivdi eg ongantíð at síggja Páll óðan”.

Páll vísti børnum og abbaðørnum stóran ans. Hann gav teimum kelinøvn, sum einans hann og børnini kendu. Tá abbaðørnini vitjaðu gjørdist abbin altíð ovurfegin og fingur øll klemm og muss. Og tað var føst traditióin at abbi og omma stóðu á trappuni og vinkaðu farvæl, tá abbaðørnini fóru avstað. Hetta helt hann fast við líka til tað seinasta hóast hann til endans var vorðin sera veikur.

Vónin er dýrabær

Páll Steinberg var sonur Joen Paula og Fridu Steinberg í Víkunum. Hann var yngstur av 6 systkjum; Ninna, Jutta, Sonja, Harry, Óli og Páll.

Páll giftist í 1966 við Eydnú Justesen. Tey fingur fimm børn: Maiken, Torkil, Joan, Hans Pauli og Pætur.

Joen Pauli ella Palli sum pápi Páll kallaðist, andaðist einans 64 ára gamal. Tá var Páll einans 29 ára gamal og seinasta arbeiði, sum Palli gjørdi var at tapesera og mála dagligstovuna hjá Eydnú og Páll. Tað var svárt at missa papan á so ungum aldri og Páll hevði sera tungt við at tosa um

hetta, tí saknur var stórus.

Tá heilsan var farin at vikna og orkan var lítil, var eg nakrar ferðir biltúrar við verfaðir. Rundtúrurin var tann sami, sum øll í Klaksvík kenna; Norðhavnina og so steðga á Stongunum, við bátabrúgvarnar og so runt víkina út á kajuna og heimaftur við millumlending á kajuni á Flesjum. Hetta vóru hugnaligar løtur.

Verfaðir fylti nógv í familjunni serliga um høgtíðirnar og tá familju føðingardagar vóru. Tá livdi Páll mitt í verðini - saman við allari familjunni við børnum og abbaðørnum og góðum mati.

Tað hvíldi ein friður yvir verfaðir. Hann var seg sjálvur og tá hann var heima hjá sær sjálvum var hann har....

Páll – tú fórt alt ov tíðliga frá okkum!

Vit minnast títt lætta sinnið, títt ótolni tá bíða var eftir døguraðnum, títt milda sinnalag, tína umsorgan tín kærleika

Æra verið minnið um verfaðir Páll Steinberg.

John William Joensen
versionur